

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **L. X. B.**, zast. advokátkou Mgr. Lilianou Vochalovou, se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. října 2005, č. j. 30 Az 23/2005 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 3. 2005, č. j. OAM-235/VL-07-K03-2005, o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Žalobou podanou proti tomuto rozhodnutí žalobce napadal porušení zákonnosti s tím, že správní orgán dostatečně neobjasnil všechny okolnosti a jaký je stav věci. Právo zvolit si dobrovolně náboženskou víru a její praktikování patří mezi základní práva a svobody.

Žalobě po přezkoumání žalobních námitek krajský soud nevyhověl a zamítl ji, když vycházel z obsahu správního spisu. Krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí uvedl, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla natolik obecná, že nebylo možné zjistit, jaké konkrétní důvody měl správní orgán podle žalobce dále provádět a v čem se žalobci jeví skutková zjištění neúplná. Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobcova tvrzení o jeho katolickém vyznání nejsou věrohodná. Pokud by se žalobce skutečně stal aktivním katolíkem, není pravděpodobné, že by nebyl pokřtěn, že by svatba se snoubenkou stejného vyznání proběhla pouze v domácnosti, že by neznal osobu papeže či obsah Desatera. I kdyby však žalobce křesťanem skutečně byl, nebyl z tohoto důvodu v zemi původu nijak pronásledován ve smyslu zákona o azylu, ostatně žalobce tuto skutečnost ani netvrdil. Hovořil pouze o tom, že slyšel o problémech jiných věřících, protože katolická víra měla podle něj být v zemi zakázána. Pravdivost tohoto tvrzení ale nebyla v důkazním řízení prokázána. Naopak, kupříkladu ze zmíněné Výroční zprávy Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2004 vyplývá, že katolická víra patří mezi pět oficiálně uznávaných náboženství. V zemi působí jak oficiální katolická církev, u které je zaregistrováno asi 5 miliónů osob, tak neoficiální katolická církev, napojená na Vatikán, ke které se hlásí zhruba stejný počet obyvatel. Sami představitelé Vatikánu odhadují, že celkový počet členů obou církví dosahuje až 10 miliónů katolíků. Na území Číny je více než 5600 kostelů a budov, kde se mohou katolíci scházet. Je tedy nepochybné, že katolická víra v Číně zakázána není a že věřící nejsou pro své vyznání státními orgány nijak pronásledováni. Žalobcovy obavy se tak ukázaly zcela neopodstatněnými. Smyslem zákona o azylu je poskytnout pomoc cizinci, který je ve své vlasti pronásledován z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině, pro své politické přesvědčení nebo proto, že uplatňuje politická práva a svobody. V podobné situaci se však žalobce v zemi původu rozhodně nenacházel.

Soud I. stupně nepovažuje žalobcova tvrzení o aktivní účasti na katolicismu za dostatečně prokázaná, žalovaný se touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval velmi podrobně a jeho zjištěním, hodnocením a závěrům ve vztahu k posuzovanému případu neměl Krajský soud v Hradci Králové co vytknout a plně se s nimi ztotožnil. Žalobce neprokázal, že by byl policií skutečně pronásledován nebo že by to hrozilo, jeho tvrzení o aktivní účasti v tomto hnutí tak působí spíše účelově.

V rámci kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel má zato, že se krajský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci [§ 3 odst. 4 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)]. Soud řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky dle § 14 zákona o azylu, tj. podmínky zvláštního zřetele hodné pro to, aby byl žadateli azyl udělen. Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že z Číny odcestoval z náboženských důvodů, neboť je katolického vyznání. V roce 2003 se však od svých známých dověděl, že katolická víra je v Číně zakázána a pokud by se o jeho vyznání dozvěděly státní orgány, pronásledovaly by jej, asi i zavřely. V tom stěžovatel spatřuje hodnotu zvláštního zřetele, proto by mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou

humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu. Toto uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující; je zřejmé, že smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Právě proto, že zde není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení.

Stěžovateli nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které stěžovatel uvedl ve své žádosti, nejsou důvody hodné zvláštního zřetele a nemohou být považovány za humanitární, zejména za situace, kdy je nutné zvážit celkovou politickou situaci v ČLR. Zvláštní osobní poměry stěžovatele spolu se situací v zemi jeho původu tak zakládají humanitární důvody, pro které by měl být azyl stěžovateli udělen a měla by být přezkoumána zákonnost správního uvážení.

Krajský soud ovšem pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, proto stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel má zato, že jsou u něj dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti plyne jeho přesvědčení, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný plně odkazuje na správní spis. Soud neshledal v závěrech a postupu žalovaného nezákonnost ani vady řízení. Námitky stěžovatele k neudělení humanitárního azylu byly v předcházejícím řízení soudem náležitě vypořádány. Kasační stížnost je ze zákona vybavena odkladným účinkem, žádost o jeho přiznání je proto nedůvodná. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocíťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že a) cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, který má mimo jiné odůvodněný strach z pronásledování z důvodů příslušnosti k náboženství, popř. sociální skupině ve státě, jehož občanství má nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pro udělení azylu z uvedeného důvodu je tedy třeba, aby u žadatele o azyl byly naplněny dvě základní podmínky. První podmínkou je odůvodněný strach z pronásledování. Stěžovatel se domnívá, že tato podmínka je v jeho případě naplněna. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se za pronásledování považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Druhou podmínkou, kterou zákon o azylu vyžaduje, je odůvodněný strach z pronásledování z důvodů příslušnosti k určité sociální skupině, resp. náboženství.

V daném případě stěžovatel žádost o udělení azylu odůvodnil svým katolickým vyznáním. Ze správního spisu, konkrétně z Výroční zprávy o svobodě vyznání za rok 2004 Ministerstva zahraničních věcí USA z 15. září roku 2004 opravdu plyne, že katolická víra patří mezi oficiálně uznávaná náboženství, jak uvedl krajský soud ve svém rozhodnutí.

Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem, který je povinen postupovat podle příslušných procesních předpisů. Takto je třeba chápat i ust. § 75 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl. Na druhé straně však soud po správním orgánu požaduje, aby správní spis pravidelně obsahoval zprávy o situaci v zemi původu

(srov. NSS 5 Azs 20/2003), o něž se mohou opírat skutková zjištění učiněná v řízení o azylu. Český zákon o azylu nezakotvuje v režimu azylového řízení zásadu *in dubio pro reo*, pokud jde o tvrzení žadatele o azyl. V praxi pak zmírnění důsledků neexistence této zásady představuje rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby. Žalovaný v tomto případě postupoval způsobem, který odpovídá výkladu čl. 4 bodu pátého tzv. kvalifikační směrnice Evropské Unie (směrnice č. 2004/83EC z 29. 4. 2004, o minimálních zárukách pro udělování a odnímání statusu uprchlíka a komplementárních forem ochrany v členských státech). To považuje Nejvyšší správní soud za možné i v případě, kdy ještě nebyla taková směrnice implementována, neboť není v rozporu s dosavadními zákony České republiky. Žalovaný si zajistil dostačující přehled o situaci v zemi a nelze v tomto případě namítat její nedostatečnost. Příklon žalovaného i krajského soudu k posouzení údajů stěžovatele jako nevěrohodných je správný, protože z výpovědi žadatele o azyl nelze ani při nejlepší vůli vysledovat stopu, která by nabádala k ostražitosti a již vůbec ne k vážné úvaze o tom, že by stěžovatel mohl být považován za katolíka. Nelze se spokojit pouze s tvrzeními stěžovatele, jež postrádají reálný základ znalostí o katolické víře bez dalších důkazů, jež by svědčily ve prospěch tvrzení žadatele o azyl, že je katolického vyznání. Rovněž sama skutečnost, že stěžovatel *de facto* opustil svou katolickou manželku, která se patrně přestěhovala do jiné části země původu stěžovatele, nesvědčí o katolickém přesvědčení stěžovatele. Spíše lze v daném případě shledat prvky účelovosti, když si stěžovatel hodlal tímto azylovým řízením zlegalizovat svůj pobyt v ČR. Pro tento soud, stejně jako pro soud I. stupně, je dosavadní představení důkazů ze strany stěžovatele málo přesvědčivé, aby z nich bylo možné usuzovat na splnění podmínek § 12 zákona o azylu.

Správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal tvrzené skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obával pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do vlasti stěžovatel neuvedl konkrétní obavu, kterou by bylo možno považovat za odůvodněný strach z pronásledování z důvodů náboženství, resp. příslušnosti k určitému náboženství, ovšem stěžovatel uvedl, že by patrně vedl stejný život jako doposud, ale vrátit se nechce, navíc pro nedostatek prokázané příslušnosti k tomuto náboženství nelze stěžovatelově obavě uvěřit. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel nikdy nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ani se sám aktivně politicky neangažoval.

Správní orgán v řízení rovněž zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 14 zákona o azylu, umožňující udělit humanitární azyl, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Tato právní norma totiž v sobě obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „důvodem zvláštního zřetele hodným“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Častými zástupci tohoto institutu jsou „veřejný zájem či veřejný pořádek“. Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Ovšem naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení. Naproti tomu u správního uvážení je úvaha orientována na způsob

užití právního následku (např. vyslovit zákaz určité činnosti). Zákon tedy poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví. Tento prostor bývá vyjádřen různě, např. alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací („může, lze“) apod.; s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. Úprava může být kombinována právě s použitím neurčitých pojmů, které zpravidla diskreční pravomoc omezují (orgán může žadateli vyhovět, jsou-li proto závažné důvody). V předmětném paragrafu pak odpovídá charakteru popisovaného institutu dikce „...lze udělit azyl...z důvodu hodného zvláštního zřetele“. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci a soud nezákonnost takového rozhodnutí s ohledem na shora vyslovené neshledává.

Důvody pro udělení azylu posoudil proto správní orgán a následně i krajský soud jako nepřijatelné s tím, že stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona o azylu. Správní orgán a následně i soud se proto nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nedopustily.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud důkazní materiál, jinak dostačující k učiněnému správnímu skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly shledány. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování a je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Nebyl shledán ani rozpor s ustanovením § 45 odst. 3 správního řádu, když v odůvodnění rozhodnutí žalovaného byly uvedeny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí a objasněny úvahy, které vedly k hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Důvodem pro podání kasační stížnosti z dalšího důvodu, a to podle § 103 odst.1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námitka uplatněnou v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou, když její konstatování zůstalo pouze v obecné rovině – tedy že krajský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, což považuje stěžovatel za nedostatek důvodů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správními, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtoval, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. dubna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu